ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7 Νοεμβρίου 1893 Ἀριθ. 326

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐργασία-Ἀνακούφισις. — Φιλοθέη Μ. Βενιζέλου Γ'.—Αἱ Γυναῖκες ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν δημοσιογράφων (ὑπὸ κ. Ἕλλεν Δάους). — Τὸ Φιλὶ τοῦ κ. Ψυχάρη.—Ἀνέκδοτον τοῦ ναυάρχου Ἀβελλάν.— Ὅλα λησμονοῦνται. — Θέατρα.— Ἀλληλογραφία. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις.

ΕΡΓΑΣΙΑ—ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ

Τὸ εἴπομεν πολλάκις ἐπανειλημμένως καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν συχνότερον. Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ ζωή, ἡ παρηγορία, ἡ ἀνακούφισις. Καὶ ὅταν ἀκόμη εἴμεθα εὐδαίμονες, καὶ ὅταν οὐδὲν νέφος σκοτεινὸν σκιάζῃ τὸν οὐρανὸν τῆς εὐτυχίας μας, ἡ ἐργασία μόνη δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἡ ἐργασία μόνη μᾶς σώζει ἀπὸ τὴν φρικώδη, τὴν ἀποτρόπαιον *ἀνίαν*, τὸν τάφον τοῦτον, ἐνῷ μετὰ μετὰ τῆς εὐτυχίας θάπτονται πολλάκις αἱ εὐγενέστεραι τῆς καρδίας μας ὁρμαί, τὰ ὡραιότερα καὶ ὑψηλότερα τῶν αἰσθημάτων μας, ἡ τιμή μας αὐτή.

Δὲν εἴμεθα εὐτυχεῖς, διότι ὑλικῶς ἐξησφαλίσαμεν τὴν ὕπαρξίν μας. Καὶ ἡ πτωχοτέρα καὶ ἡ ἀπορωτέρα ἐξ ἡμῶν ἢ δι' ἑνὸς πλουσίου γάμου μεταβαλοῦσα θέσιν καὶ βίον δὲν δύναται νὰ εἶναι εὐτυχὴς μόνον ἐκ τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Δὲν ἔχομεν μόνον σῶμα, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα καὶ ψυχήν. Ἔχουν καὶ αὐτὰ ἀνάγκην τροφῆς. Καὶ εἰς τὴν ψυχήν μας ἐνυπάρχει φύσει ὁ θεῖος ἐκεῖνος σπινθήρ, ὁ δημιουργῶν τὰς συγκινήσεις, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν ἀγάπην, τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν αὐτοθυσίαν.

Μὴ καταπνίγωμεν, μὴ προσπαθῶμεν νὰ κατασβέσωμεν τὸν σπινθῆρα τοῦτον, διότι ἐκ τῆς τέφρας του γεννῶνται πάθη τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ μᾶς καταστρέψουν. Ἡ ψυχή μας διαμαρτύρεται, ἐξανίσταται καθ' ἡμῶν. Ἡ *ἀνία* βασιλεύει ἤδη ἐν αὐτῇ, ἡ ἀνία διευθύνει τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ὀρέξεις μας, ἡ ἀνία παρασκευάζει τὸν ὄλεθρόν μας.

Ὅταν δὲν ἐργαζώμεθα, — ὡς ἐργασίαν δὲν ἐννοοῦμεν τὸ χάριν διασκεδάσεως κέντημα — ὁ νοῦς, αἱ αἰσθήσεις, ἡ καρδία μας ἀδρανοῦσι καὶ παραδιδόμεθα εἰς καταστρεπτικοὺς ρεμβασμούς. Καὶ διὰ ποίαν ἄρα ψυχὴν οἱ παρατεταμένοι ρεμβασμοὶ δὲν ἀποτελοῦσι κίνδυνον; Ρεμβάζουσαι δὲν φανταζόμεθα τὴν ζωὴν διάφορον τοῦ ὅ,τι πράγματι εἶναι; δὲν αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν μας συνταρασσομένην ἐξ εἰκόνων εὐτυχίας ἀνυπάρκτου; δὲν αἰσθανόμεθα ἐξαπτομένην τὴν φαντασίαν μας ἐπὶ προφανεῖ τῆς κρίσεως καὶ τοῦ λογικοῦ βλάβῃ;

Πολλαὶ καταφεύγουν ἐν τῇ πνευματικῇ ταύτῃ καὶ ἠθικῇ ὑπερευαισθησίᾳ εἰς ἀνάγνωσιν συγγραφέων, οἵτινες δίδουν ζωὴν καὶ ὕπαρξιν εἰς τὰ φανταστικὰ ἀποκυήματα τῆς νοσούσης φαντασίας των. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ μελετῶσι τὸν συγγραφέα, ἀντὶ νὰ ἐξάγωσι τὸ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καλὸν ἢ κακὸν συμπέρασμα, ἐνσαρκοῦνται τρόπον τινὰ εἰς τὰ φανταστικώτερα πρόσωπα τῶν ἡρώων καὶ ἡρωΐδων, δημιουργοῦσαι οὕτω κόσμον χιμαιρικόν, ὅλως διάφορον τοῦ πραγματικοῦ.

Αἱ ρεμβομανεῖς, αἱ ἀνιομανεῖς, εἶναι αἱ δυστυχέστεραι καὶ κινδυνωδέστεραι ὅλων τῶν ἄλλων μανιακῶν, εἰς οἱανδήποτε κατηγορίαν καὶ ἂν ὑπάγεται ἡ μανία των. Ἡ ἀνιομανία, ἡ ἀνεγνωρισμένη αὕτη παραφροσύνη, ἐκδηλουμένη ἡσύχως, ἀλλ' ἐπικινδύνως εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς μεγίστης μερίδος τῶν γυναικῶν, ἰδίᾳ τῶν ἐν ἀνέσει καὶ εὐμαρείᾳ διαιτωμένων.

Ἓν μόνον ὑπάρχει κατ' αὐτῆς φάρμακον, μία θεραπεία, μία ἀνακούφισις, μία σωτηρία: Ἡ ἐργασία, ὁ μέγας οὗτος νόμος, ὁ διέπων σύμπαντα τὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν κόσμον, εἰς ὃν οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀδιακρίτως γένους καὶ φύλου ἀποτάσσεται ἄνευ βεβαίας καὶ δικαιοτάτης τιμωρίας.

ΜΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ

ΦΙΛΟΘΕΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Γ΄.

Ὁ βίος λοιπόν, αἱ πράξεις, ἡ ἐκπολιτιστικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐπίδρασις τῆς Φιλοθέης Βενιζέλου δὲν ἀντιπαρῆλθον ἄνευ οὐσιωδῶν ἀποτελεσμάτων διά τε τοὺς συμπολίτας της καὶ τὴν ἐποχὴν ἐν γένει καθ' ἣν ἔζη.

Καὶ ἐὰν μέν, ὡς πάντες οἱ τὸν τοῦ καλοῦ ἀγῶνα ἀγωνιζόμενοι, πολλοὺς εἶχεν ἐχθροὺς καὶ πολλὰ κατελάλουν αὐτῆς τινὲς τῶν συμπολιτῶν της, οὐχ ἧττον ἡ ὑγιὴς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας μερὶς ἐξετίμα τὰς ἀρετάς της ὡς καὶ σύμπας ὁ ἑλληνικὸς κλῆρος. Συνετέλει δὲ ἡ μερικὴ τῶν λοιπῶν ἀντίδρασις νὰ ἐξάπτῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸν ζῆλον τῆς ἁγίας ταύτης γυναικὸς καὶ νὰ προσδίδῃ εἰς αὐτὴν ἡρωϊκὸν θάρρος, ὁσάκις ἐπρόκειτο εἴτε δυστυχεῖς καταδιωκομένας γυναῖκας νὰ προστατεύσῃ, εἴτε οἱονδήποτε ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς πατρίδος νέον ἀγῶνα νὰ ἀναλάβῃ.

Τόσην δὲ ὑπόληψιν ἔτρεφον αἱ πλεῖσται Ἀθηναῖαι πρὸς τὰ εὐγενῆ καὶ ἅγια τῆς γυναικὸς ταύτης αἰσθήματα, ὥστε ἐθεώρουν καθῆκόν των νὰ ἀφίνουν κληροδοτήματα καὶ νὰ προσφέρουν γενναῖα βοηθήματα εἰς τὴν παρ' αὐτῆς ἱδρυθεῖσαν μονήν, ὡς τὸ μόνον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὑπάρχον καὶ ἄριστα ἐκτελοῦν τὸν προορισμόν του φιλανθρωπικὸν ἄσυλον, τὸ παρέχον περίθαλψιν καὶ νοσηλείαν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, στέγην εἰς τοὺς ἀστέγους, προστασίαν εἰς τὰ ὀρφανά, σωτηρίαν εἰς τοὺς ἀπέλπιδας.

Σώζονται μέχρι σήμερον ἔγγραφα, δωρητήρια κτημάτων εἰς τὴν Ἁγίαν Φιλοθέην, ὡς τὸ κάτωθι, παρὰ τῇ Ἀρχ. Ἐθνολ. Ἑταιρίᾳ ὑπ' ἀρ. 1749.

ΔΩΡΗΤΗΡΙΟΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΦΙΛΟΘΕΗΝ

«Ὁμολογῶ ἐγὼ κιριακῆ τοῦ κολιμάκη πῶς ἔδωσα τὸ ἀλόνη ὅλο ὅπου ἔχω εἰς τὴν τζούκα ὅσον καὶ ἀνευρίσκεται καὶ τὸ χωράφιον ὅπου ἔχω εἰς τὴν ἁρμηρῆ στρέμα ā καὶ εἰς τὰ καμύνοια ἕτερον στρέμα, εἰς τὸ μοναστῆρι τῆς Κυραφιλοθέης, διὰ νὰ γράψω ὀνόματα τρία. Τὸν ἄνδρα μου, τὸν πατέρα μου καὶ τοῦ λόγου μου· καὶ ἐκάμαμε τὸ ἀλόνι καὶ τὰ δύο στρέματα τὸ χωράφι ἄσπρα ψ καὶ χρεωστῶ ἀκόμα τοῦ μοναστηρίου διὰ τὰ τρίτα ὀνόματα ἄλλα ψ νὰ τὰ δίδω ἀπὸ εἰσόδημά μου ὀλίγον ὀλίγον ὅσον δύναμε, ὅσον νὰ τοὺς ξευλήσω.

Καὶ γέγονε τὸ παρὸν ὁμόλογον καὶ ἐπεδόθη τοῦ μοναστηρίου ἔμπροσθεν τῶν κάτωθεν ὑπογεγραμμένων μαρτύρων, ἐν μηνὶ μαΐῳ ῑ ἔτος ζωψ ἰνδ. ζ.

Τὰ ὀνόματα ταῦτα εἶναι: νικολάου, Λουκᾶ καὶ Κυργιακῆς.»

Ἡ μονὴ αὕτη φαίνεται ἀκμάσασα ἰδιαίτατα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1550 περίπου μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ πεντακοσιοστοῦ ἐννενηκοστοῦ ἔτους, μέχρις ὅτου δηλ. ἔζη ἡ Φιλοθέη Βενιζέλου, ἥτις καὶ διὰ τοῦ ἰδίου πλούτου καὶ διὰ συνεισφορῶν κατώρθου πλὴν αὐτῆς καὶ ἄλλα, ὡς προείπομεν, ἄσυλα νὰ συντηρῇ.

Δυστυχῶς τῆς μονῆς τὴν κατάπτωσιν ἐπέφερεν ὁ θάνατός της, ὁ τόσον ἄδικος καὶ σκληρός, ὁ τόσας καὶ τόσους δυστυχεῖς ἀπορφανώσας. Λέγεται, ὅτι ἡ παλαιὰ ἐναντίον της τῶν κατακτητῶν ἔχθρα, ἕνεκα τοῦ παρ' αὐτῆς χορηγηθέντος ἀσύλου εἰς τὰς καταδιωκομένας γυναῖκας, τοὺς ἐξώθησε νὰ ἐπιτεθοῦν κατ' αὐτῆς πολλὰ ἔτη βραδύτερον ἑσπέραν τινά, καθ' ἣν προσευχομένη διενυκτέρευεν εἰς τὴν μικρὰν μονὴν τῶν Πατησίων.

Τοσαύτας δὲ μαστιγώσεις καὶ τραύματα ὑπέστη, ὥστε χωρὶς ποσῶς νὰ ἀδημονήσῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἀπέθανε μετά τινας ἡμέρας, πάντοτε πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὸ καθῆκον καὶ πάντοτε μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ βίου της στιγμῆς μεριμνῶσα πῶς νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς τὸν πλησίον.

Κατὰ τὸν Συναξαριστήν της ἡ θέσις, ἐν ᾗ ἡ Φιλοθέη Βενιζέλου εἶχε ταφῆ, ἤρχισε νὰ ἀποδίδῃ μετὰ παρέλευσιν εἴκοσιν ἡμερῶν ὡραίαν εὐωδίαν. Καὶ μετὰ ἓν δὲ ἔτος, καθ' ἣν ἡμέραν ἐγένετο ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου της, τὸ σῶμά της εὑρέθη πλῆρες καὶ ἄρτιον ἄνευ τῆς ἐλαχίστης σήψεως καὶ φθορᾶς.

Πάντα ταῦτα ὡς καὶ ὁ τόσον εὐγενὴς καὶ φιλάνθρωπος βίος της συνετέλεσαν, ὅπως ἡ Φιλοθέη Βενιζέλου ταχθῇ παρὰ τῆς ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν ἁγίων καὶ συντεθῇ εἰς τιμὴν αὐτῆς ὁλόκληρος ὡραιοτάτη ἀκολουθία, ἀναγινωσκομένη ἐν τῷ ναῷ τὴν ΙΘ΄ Φεβρουαρίου, ἐξ ἧς παραγράφους τινὰς παραθέτομεν ἐνταῦθα:

Ὡς ἀστὴρ φαεινότατος ἐν Ἀθήναις ἐπέλαμψας, καὶ ὡς μῦρον κάλλιστον, καὶ ἡδύπνοον· ὡς ἀειδὼν δὲ εὐκέλαδος, ὡς μῦλον τὸ εὔοσμον καὶ ὡς Ἥλιος φαιδρός, πανταχοῦ ἐξανέτειλας καὶ ἐφώτισας Μοναχῶν καὶ μιγάδων τὰς καρδίας· ὅθεν ἅπαντες ὑμνοῦμεν, σοῦ τὴν ἁγίαν Μετάστασιν.

Καὶ πτωχῶν καταφύγιον, καὶ τῶν ξένων διάσωσμα, Νεανίδων σύναξις, Μῆτερ γέγονας τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καὶ νόσων, καὶ θλίψεων, ἰατρὸς καὶ ὁδηγός, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τε· διὰ τοῦτο σε ὁ Χριστὸς ἀγαπήσας, εἰς τὰς ἄνω Οὐρανίους ἀναπαύσεις ἐνέθηκέ σε Πανένδοξε.

[*Δόξα ἦχος πλ. α΄*]. Πάντα τὰ σά, καὶ σεαυτὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν καὶ σῶμα· τῆς φωνῆς γὰρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀκούσασα, τὰ πάντα κατέλιπες, χρυσὸν δὲ καὶ τιμὴν ὡς οὐδὲν ἐλογίσω, καὶ ὅλη γέγονας τοῦ Χριστοῦ οἶκος ἔνδοξος· ὅθεν καὶ ἀνέκραζες πᾶσι τοῖς φοιτῶσι πρὸς σέ: καταλείψατε τὰ φθαρτά, καὶ ἐπίκηρα, καὶ ποθήσατε τὸν σταυρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ἰδών σου τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς, ἐλθὼν παρὰ σοὶ κατοικεῖν ἡρετίσατο· αὐτὸν οὖν καθικέτευε, Φιλοθέη Χρυσόηθε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ πλούτου τὴν ποσότητα, ἐν ταῖς τῶν πτωχῶν χερσὶ παραθεμένη, ἀντὶ τούτου ἐκτήσω Πλοῦτον Οὐράνιον· δόξας δὲ καὶ ἡδονὰς καταφρονήσασα, καὶ ἀσκητικῶς διελθοῦσα, πειρασμούς τε πολλοὺς ὑπενήνοχας, μαρτυρικῶς τὸ ζῆν ἀφαιρεθεῖσα καρτερώτατα, δι' ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, Φιλοθέη Πανέντιμε· αὐτὸν οὖν πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[*Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον*]. Χαίροις μοναζουσῶν καλλονή, καὶ τῶν μιγάδων ἀδιάσειστον ἔρεισμα, καὶ πάντων τῶν πενομένων καὶ τῶν νοσούντων ὁμοῦ, καὶ νηπίων μέγα καταφύγιον, καὶ ξένων ἐπίσκεψις, ὀρφανῶν παραμύθιον. Μήτηρ γὰρ τούτων, καὶ ποιμὴν ἐχρημάτισας, καὶ διέσωσας ἀπὸ ζάλης καὶ θλίψεων· ὅθεν τὴν μακαρίαν σου καὶ Θείαν Μετάστασιν, ἀνευφημοῦμεν Ὁσία, καὶ μεγαλύνομεν σήμερον, Σεπτὴ Φιλοθέη· διὸ πρέσβευε Κυρίῳ ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

[*Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ*]. Τὴν Ὁσίαν Φιλοθέην, φιλοφρόνως τιμήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς ᾀσμάτων, ταύτην εὐσεβῶς μεγαλύνοντες· αὕτη γὰρ ὤφθη δοχεῖον Θείου Πνεύματος, καὶ πεφώτισται τούτου ταῖς θείαις λαμπρότησιν.

[*Ὁ Οἶκος*]. Πᾶσα γλῶσσα κινείσθω πρὸς εὐφημίαν τῆς Πανευφήμου Φιλοθέης· ἅπαν Γένος καὶ ἡλικία πᾶσα· νεανίσκοι καὶ παρθένοι τοῦ Χριστοῦ τὴν μυροβλύτιδα ἐγκωμίοις καταστρέψωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρισαμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεως ἀπορρίψασα, δι' ἀσκητικῶν πόνων τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν. Οὐρανίῳ δὲ καὶ Θείῳ στέφει κοσμουμένη αἰτεῖται παρὰ Χριστοῦ δοθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ ἱλαρὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἥλιος ὁ πάμφωτος, ἀστὴρ αὐγέστατος, περιστερὰ ἡ ἀκέραιος, ἡ Φιλοθέη, ἡ μῦρον οὖσα καὶ μῆλον, πάγχρυσον, ἡ ὅλη μυρίσασα, καὶ χρησιμεύσασα νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τε, σὺν τῷ σαρκίῳ καὶ γενομένη φῶς καὶ ἀπαύγασμα νῦν δὲ ἀφεῖσα τὰ ἐπίκηρα ἀνελήλυθεν ἄνω πρὸς Κύριον, καὶ πρεσβεύει ἀλπαύστως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Συνοδικὴ πρᾶξις, δι' ἧς ἡ Φιλοθέη Βενιζέλου τάσσεται μεταξὺ τῶν ἁγίων γυναικῶν καὶ ὁρίζεται ἡ κατ' ἔτος εἰς τιμήν της πανήγυρις καὶ τὸ ἀπ' ἐκκλησίας μνημόσυνον ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ἐδηλώθη ἀσφαλῶς ὅτι τὸ θειότατον σῶμα τῆς Ὁσιωτάτης Φιλοθέης . . . . εὐωδίας πεπληρωμένον ἐστί καί μύρον διηνεκῶς ἐκχεῖται, ἀλλὰ καὶ τοῖς προσιοῦσιν ἀσθενέσι τε καὶ δεομένοις θεραπείας τὴν ἴασιν δίδωσιν, ἥτις καὶ ζῶσα νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις κατατήξασα ἑαυτὴν τέλους τετύχηκεν ἀμύμονος, ὥς γε πλατύτερον τὰ περὶ αὐτῆς ὅ τε κατὰ τόπον ἀρχιερατεύων Ἀθηνῶν Νεόφυτος καὶ ὁ Κορίνθου καὶ ὁ Θηβῶν καὶ πᾶς ὁ ἱερὸς τῶν Ἀθηνῶν κλῆρος συνάμα τοῖς ἄρχουσι δι' ἀναφορᾶς ἐνυπογράφου ἐπιστώσατο. Τούτου χάριν ἔδοξεν ἡμῖν τε καὶ πάσῃ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ τῶν καθευρεθέντων ἐνταῦθα ἀρχιερέων συγγραφῆναι κ.τ.λ.

Τὸ λείψανον τῆς Φιλοθέης Βενιζέλου ἐτάφη εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ ἐν τῇ μονῇ της ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἐπὶ τῆς ἐπιτυμβίου πλακὸς εἶχον χαραχθῇ αἱ ἑξῆς λέξεις:

†

Φιλοθέης ὑπὸ σῆμα τοδ' ἁγνῆς κεύθει σῶμα
ψυχὴν δ' ἐν μακάρων θήκετο ὑψιμέδων

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἁγίας Φιλοθέης ἡ μονὴ αὐτῆς περιῆλθεν εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, ὡς ἐξάγεται τοῦτο ἐξ ἐπιστολῆς τῆς διαδεχθείσης αὐτὴν ἡγουμένης Λεοντίας πρὸς τὸν μέγαν λογοθέτην τὴν συνδρομὴν οὗ αὕτη ἐπικαλεῖται.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΕΟΝΤΙΑΣ
ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΗΤΟΙ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ

Τῷ ἄκρῳ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἄρχουσι περιφανεῖ μεγάλῳ λογοθέτῃ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, κυρίῳ Ἱέρακι, ἅμα τῷ εὐγενεστάτῳ υἱῷ μικρῷ λαγοθέτῃ Κὺρ Ἀλεξάνδρῳ, εὖ πράττειν.

Σὺ μὲν φιλόσοφος ὤν, οὐδὲν ἧττον εἶ καὶ φιλάνθρωπος· ὅθεν καὶ τοῦ Θεοῦ εὐδοκήσαντος διὰ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν εἰς ἄκρον ἐλήλυθας ἐξουσίας, ἆθλον ταύτην καρπούμενος ἀρετῆς· ἡμεῖς δὲ ἐν ἁμαρτίαις ὄντες, οὐχ ἥκιστα ἐν ἀπορίᾳ τύχης, ἀμηχανίᾳ τε τῶν περιεστώτων δεινῶν τυγχάνομεν, ὥστε τὴν τύχην καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συνεργὸν ἡμῖν καὶ ξυναγωνιζόμενον δείκνυσθαι· αὐτὸς μὲν γὰρ διορθωτὴς ἰδίων τε καὶ δημοσίων καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἁπάντων· ἡμεῖς δὲ τοιαύτης διψῶντες τῆς διορθώσεως δεόμεθα, εἴπερ μὲν καὶ πάντων τῶν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν χεῖρα προσήκει φροντίζειν τε καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὡς οἷόν τε, ἀλλ' οὖν πλέον ἡμῶν ὡς καταπεπονημένων μᾶλλον καὶ διερυμμέτων κήδεσθαι. Πρὸς ταῦτα οὖν θεία ἡμῶν καὶ παμφίλτατος κεφαλὴ ὅτι μάλιστα, ἅτε δὲ καὶ πολλάκις καὶ νῦν ἐκλιπαροῦμεν σε ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ὅσον ἔνεστι συνεργῖσαί τε καὶ ξυμμαχεῖσαι τῷ Νεοκταρίῳ, τῷ ἡμετέρῳ Πνευματικῷ, περὶ ἧς ὑποθέσεως αὐτόθι ἀφίκετο· ἡμεῖς δέ σοι δοῦλαι ὑμῶν καὶ ἐσμὲν καὶ ἐσόμεθα.

Διαβιῴης εἰς χρόνον ἐπιμήκιστον, ἐπιστατῶν ἡμῶν βοηθείας οὗ τῆς τυχούσης δεομένων.

αχα' Μαρτίου [1601].

Εὐτελὴς ἐν Μοναζούσαις **Λεοντία** ταπεινὴ δούλη Χριστοῦ. Ἡγεμένη δι' ἐλέους Κυρίου, ἅμα τῇ ἐν τῷ Χριστῷ μου πάσῃ ἀδελφότητι, ἣν οἶδας καλῶς, γράφω.»

Ὡς ἐκ τῆς ἄνω ἐπιστολῆς ἐξάγεται καὶ ἡ ἡγουμένη Λεοντία ὑπῆρξε γυνὴ εὐρυτάτης μαθήσεως, ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἀξία τῆς Φιλοθέης φίλη καὶ διάδοχος. Βραδύτερον ὅμως, ἐφ' ὅσον τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς ὑπερόχου ἐκείνης γυναικὸς ἐξέλιπεν, ἡ μονὴ καὶ οἰκονομικῶς καὶ ἠθικῶς κατέπιπτεν.

Οὕτω εἰς τὴν σκοτεινὴν περίοδον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν χρόνων ἐκείνων ἡ Φιλοθέη Μπενιζέλου ἀνέτειλεν ὡς ἀστὴρ ὑπέρλαμπρος, καταυγάσας τὸν ὑπὸ ἀμαυρᾶς ὀμίχλης περικεκαλυμμένον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος. Κατέλιπεν αὕτη τρανωτάτην ἔνδειξιν τῆς ἐν πᾶσι καὶ ὑπὸ πάντα ὅρον καὶ συνθήκην εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τῆς γυναικός, ἥτις καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἔτι, ὑπὲρ εὐρυτέρων καὶ γενικωτέρων ἰδεῶν ἐργαζομένη δύναται διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ θελήσεώς της ἰσοδύναμος, ἂν μὴ ἐνίοτε καὶ ὑπεροχωτέρα τοῦ ἀνδρὸς νὰ ἀναδειχθῇ.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῼ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

Πολλαί, πλεῖσται γυναῖκες δημοσιογράφοι μετέσχον τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Συνεδρίου τοῦ τύπου. Εἷς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων συναδέλφων ἀνδρῶν ἐξῆρε μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς δημοσιογραφίας, ἐπίδρασιν, εἶπεν, ἥτις καταδηλοῦται καὶ εἰς τὰς ἑορτὰς ταύτας τοῦ Συνεδρίου.

Τίς νομίζετε εἰργάσθη ἀποτελεσματικώτερον εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ Συνεδρίου, τίς ἐκανόνισε τὰ τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν παρουσιάσεων καὶ τίς ἔθελξεν ἐκ τῶν ῥητόρων μας, περισσότερον καὶ ἐγοήτευσε διὰ τῆς πειστικῆς εὐφραδείας καὶ ἁβρᾶς χάριτος μεθ' ἧς διεπραγματεύθη πᾶν ζήτημα.

Αἱ γυναῖκες συνάδελφοι, ἡ δεσποινὶς Drew, ἡ δεσποινὶς Stuart καὶ ἡ λοιπὴ πλειὰς τῶν συντρόφων των;

Εἶμαι εὐτυχής, προσέθηκεν, διότι ἐν Εὐρώπῃ μόνη ἡ Ἀγγλία δὲν διεφιλονίκησεν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν θέσιν, ἣν αὕτη διὰ τῆς ἱκανότητός της κατέκτησε. Οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ὁ ἀνὴρ εὐχαρίστως, ὅσον ἡμεῖς, ἀναγνωρίζει τὴν ἐν πολλοῖς ὑπεροχὴν τῆς συναδέλφου του, καὶ ἀφίνει αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ πράττῃ, ὅ,τι αὐτὸς ἀδυνατεῖ καὶ εἰς ὅ,τι ὑστερεῖ. Ἡ συνεργασία ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ τῶν δύω φύλων, ὁ ἀπὸ κοινοῦ καταρτισμὸς τοῦ προγράμματος ἡ ἁρμονικὴ ἑνότης ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τόσον τελείας ἐπιτυχίας μας. Ἐδῶ αἱ γυναῖκες ἐσκέπτοντο καὶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ δρῶσι ὡς οἱ ἄνδρες, οἵτινες μόνον σεβασμόν, εὐγνωμοσύνην καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐξεδήλωσαν διὰ τὰς συνεργάτιδάς των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου. Οὐδεμία παρεννόησις, ἢ δυσαρέσκεια, ἢ ῥῆξις. Ἐὰν εἴμεθα μόνοι, μεταξύ μας ἀμφιβάλλω, ἐὰν τὰ πράγματα θὰ διεξήγοντο τόσον εἰρηνικῶς.

Ὅλοι ἀνεμένομεν ἀνυπομόνως τὰς ἑσπερινὰς ἑορτὰς τοῦ Συνεδρίου τούτου διότι τὰ *speech* τῶν γυναικῶν ἔτερπον, ἐμάγευον κατεκήλουν τὰς ἀκοάς μας. Τὸ Κρυστάλλινον Παλάτιον θὰ ἀντηχῇ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τοὺς ὡραίους καὶ πλήρεις εὐγενῶν ἰδεῶν λόγους τῶν συναδέλφων μας, ὡς δὲν θέλει διαγραφῇ οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦν, οὔτε ἀπὸ τὰς καρδίας μας ἡ ὡραία αὕτη ἀνάμνησις τῆς ἐπισήμως ἐκδηλωθείσης καὶ παρὰ τῶν ἀνδρῶν ἀνακηρυχθείσης ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ Συνεδρίῳ τοῦ τύπου, ἰσότητος τῶν δύο φύλων.

Ἔλλεν Χάους.

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Λονδίνου)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τὴμ περασμένη Παρασκεβὴ τὸ βράδυ ὁ κὺρ Γιάνης ὁ Ψυχάρης ἐδιάβασε στὴ σάλα τοῦ Παρνασσοῦ τὸ Φιλί του.

Ἡ σάλα ἦταν γεμάτη κόσμο, 'ποῦ καρτεροῦσε ν' ἀφουγκρασθῇ τὸν κ. Ψυχάρη νὰ 'μιλᾷ ἀπὸ τὸ βῆμα τὴ δημοτική. Τὰ λόγια του γιὰ τὴ δημοτικὴ παρακίνησαν καὶ μιὰ κυρὰ νὰ δοκιμάση νὰ γράψη ὀλίγαις ἀράδες στὴ δημοτικὴ καὶ μὲ αὐταῖς νὰ ξανατυπώπη στὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» κομμάτια ἀπὸ τὸ Φιλί του, ὅπως ἔκαμαν καὶ ἡ ἄλλαις Ἐφημερίδες.

Μὰ ἐξαλίστηκε τόσο πολὺ νὰ βρῇ τὰ λόγια 'ποῦ ἔπρεπεζγιὰ νὰ γράψη δημοτικά, ὅπου μὲ πολλὴ της λύπη παραιτίεται ἀπὸ τὴ δημοτική, ποῦ τὴ θαρρεῖ καλὴ μόνο γιὰ ποίησι.

μιὰ ἀκροάτρια τοῦ κ. Ψυχάρη.

Τὸ φιλί.

. . . . . .

Τὸ σημερινό μας θέμα εἶνε τόσο μεγάλο, τόσο σπουδαῖο, ποῦ ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ τὰ πῇ ὅλα καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτα, θἄπρεπε νὰ κάμῃ ὄχι ἀνάγνωσμα, μὰ βιβλίο. Θὰ γίνουνταν ἕνα ὡραῖο βιβλίο καὶ θὰ βλέπετε μέσα καθρεφτισμένη ὅλη τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅλην τὴν ἱστορία τῆς ψυχῆς μας. Γιὰ συλλογιστῆτε το ἀλήθεια! Ἡ ζωή μας εἶνε ἕνα φιλί. Ἅμα γεννηθοῦμε, ἡ μάννα μας θὰ μᾶς φιλήσῃ. Μὲ τὸ φιλὶ ποῦ θὰ δώσῃ τοῦ παιδιοῦ της, θὰ τὸ πρωτοχαρῇ. Δὲν τῆς φτάνει μόνο νὰ τὸ κοιτάζῃ καὶ νὰ τὸ καμαρόνῃ· πρέπει νὰ τὸ φιλήσῃ, γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς ὑπάρχει. Μὲ τὸ φιλί της ἀφτὸ νοιώθει μέσα της μιὰ ἀγάπη ποῦ δὲν τὴν ἔννοιωθε πρίν, ἕναν κόσμο ποῦ ζωντανέβει καὶ ποῦ δὲν τὸν ἤξερε πρῶτα. Ἐφτυχισμένο τὸ παιδὶ ποῦ ἀναθράφηκε μὲ τὰ χάδια! Κάθε χάδι κ' ἕνα φιλί. Ποῦ εἶνε τὸ παιδάκι μου; Γρήγορα νἄρθῃ νὰ τὸ φιλήσω! Ἄρχισε νὰ μιλῇ· τὰ μισολέει ἀκόμη· καλέ, δὲν τἀκούτε τί λαμπρὰ ποῦ τὰ λέει; Ἀμέσως νὰ τὸ φιλήσω! Διέστε τί νόστιμα ποῦ περπατεῖ, διέστε το πῶς τρέχει. Ἔκαμε καὶ μιὰ τρέλλα· ἔλα δῶ, μασκαρατζίκο, νὰ σὲ φιλήσω. Κάθισε ὁ μαρασκαρατζίκος στὸ τραπέζι καὶ κάθισε ποῦ νομίζετε; Στοῦ μπαμπᾶ του τὴν καρέκλα· ναί! πῆρε τὴν θέση τοῦ μπαμπᾶ του, τὸ ἰωλό! Λιγώνει τοῦ πατέρα ἡ καρδιά· σκύφτει καὶ τὸ φιλεῖ. Πάει στὸ σκολειὸ τὸ παιδί, μαθαίνει γράμματα, ἔμαθε καλά· ἕνα φιλί, νὰ πάρῃ θάρρος. Μά . . . ἔμαθε ἔτσι κ' ἔτσι, τιμωρήθηκε· θὰ τὸ μαλώσω, βέβαια, τί λόγος; καὶ μάνη μάνη ἄλλο φιλάκι πάλε, νὰ μὴν πολυπικραίνεται τὸ καημένο!

Δὲ μᾶς πιάνει καὶ μᾶς μιὰ τρέλλα μὲ τὰ παιδιά μας; Κ' ἡ τρέλλα μας τί εἶνε; Αὐτό μας τὸ φιλί. Δὲν λέω διόλου πῶς εἶνε σωστὸ νὰ παραχαδέβῃ κανεὶς τὰ παιδιά του ἢ νἀγαπάῃ τὸ ἕνα καὶ τἄλλα νὰ μὴ τὰ κοιτάζῃ. Γιὰ νὰ γίνῃ ἄντρας τἀγώρι καὶ τὸ κορίτσι γυναῖκα, πρέπει μόνα τους νὰ καταλάβουν πῶς ὁ πατέρας εἶνε δίκαιος πατέρας· ὅσο μικρὸ κ' ἂν εἶνε τὸ παιδί, πάντα νοιώθει τί θὰ πῇ τὸ Δίκιο καὶ μάλιστα τὸ γυρέβει ὅμως καὶ τὸ χάδι. Τὸ χάδι ριζώνει στὴν καρδιά του καὶ μαζί του μεγαλώνει. Τοῦ κάμνει πιὸ τρυφερὴ τὴν καρδιά, τοῦ τὴν μαλακώνει· τοῦ μαθαίνει τὴν καλοσύνη. Κ' ἀργότερα, σὰ μιὰ μέρα θυμηθῇ τῆς μάννας του τὰ χάδια, θὰ θυμηθῇ πῶς εἴτανε ὁ ἴδιος, μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἀνήμπορο μικρὸ παιδάκι, θὰ λυπᾶται κι' ἀφτὸς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς πονεμένους. Τὸ φιλὶ ἐκεῖνο τῆς μάννας του τὸ φιλί, ἐστάλαξε μιὰ γλύκα στὴν ψυχή του. Θὰ γίνῃ καλὸ παιδί, τὸ παιδὶ ποῦ τἔχουν ἀπὸ μικρὸ πολυφιλημένο. Θέλει τὴν ἄνοιξι τὸ λουλούδι· θέλει φιλὶ κ' ἡ μικρούτσική μας ἡ καρδιὰ ποῦ ξανοίγει.

Ἔπειτα ἔρχεται μιὰ ὥρα, ὥρα θλίβερή, ἡ ὥρα τοῦ πόνου καὶ τοῦ χωρισμοῦ. Πέθανε τὸ παιδί μου, ποῦ ἔπαιζε, γελοῦσε καὶ τὸ φιλοῦσα· μαζί του πέθανε 'κ' ἡ χαρά μου· πέθανε ἡ μητέρα καὶ μαζί της πέθαναν καὶ τὰ παιδιακήσια μου τὰ χρόνια, ποῦ ἀφτὴ τὰ ἤξερε μονάχα· πέθανε ἡ γυναῖκα μου καὶ μαζί της πέθανε ἡ ζωή μου. Τί νὰ κάμω; Κείτεται μπροστά μου τἀγαπημένο τὸ κορμί, ἄψυχο, κρύο, χλωμιασμένο, δίχως πνοή — δίχως φιλί. Θεέ μου! Θέ μου! σὲ λίγο, θὰ τὸ σηκώσουνε, θὰ τὸ βάλουνε μέσα στὸ φέρετρο, θὰ τὸ πάρουν καὶ θὰ τὸ πᾶν πέρα πέρα μακριά. Ποῦ θὰ τὸ πᾶν, ποῦ θὰ μοῦ τὸ βάλουν; 'πκοῦ κάτω στὴ γῆς καὶ θὰ τὸ σκεπάσῃ τὸ χῶμα καὶ δὲ θὰ τὸ ἰδῶ πιὰ στὰ μάτια μου ποτέ. Ἄχ! εἶνε δυνατό; μὴ μοῦ παίρνετε τὸ παιδί μου, μὴ τὴ μάννα μου, μὴ τὴν ἀγάπη μου. Τί μ' ἀπόμεινε; Τί παρηγοριὰ ἔχω τώρα; Ἕνα φιλὶ θὰ δώσω τοῦ νεκροῦ, ποῦ νὰ τὄχῃ σύντροφο ἐκεῖ κάτω, ποῦ νὰ μείνῃ αἰώνια μαζί του. Τί πόνος, τί καημός, τί λαχτάρα, ἡ στὴν καρδιά μου, τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ θυμηθῶ ὅλη τὴν περασμένη χαρά μας, θὰ νοιώσω ὅλη μου τὴν πίκρα, τὴν πίκρα ποῦ τώρα μὲ φαρμακώνει. Σὲ κεῖνο τὸ φιλὶ θὰ κατασταλάξῃ ὅλη μου ἡ ζωή.

Δὲ εἶνε ὅμως μόνο τοῦ τάφου τὸ ὑστερνὸ φιλὶ καὶ τὸ πρῶτο φιλὶ τῆς κούνιας. Εἶνε κ' ἕνα ἄλλο πιὸ πικρὸ καὶ πιὸ γλυκὸ φιλὶ ποῦ χάνεται ἡ ψυχή μας. Ἐκεῖνο εἶνε τἄγιο φιλί. Τὴν εἶδε ὁ νιὸς καὶ τὴν ἀγάπησε. Γιατί καὶ πῶς; Δὲν τὸ ξέρω καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ πῇ; Ἴσως τὴ γνωρίζει χρόνια καὶ τὴν πρόσεξε σήμερα πρώτη φορά· ἴσως πάλε τὴν εἶδε σήμερα πρώτη φορὰ καὶ τὴν ἀγάπησε ἀμέσως. Μὲ μιὰ της ματιά, μ' ἕνα της λόγο, ραγίζει ἡ καρδία του κι' ὁ νοῦς του ξανοίγει· τοῦ φαίνονται τώρα ὅλα σὰν ἀλλοιώτικα, σὰν καινούρια, λὲς καὶ ξαναγεννήθηκε. Τώρα κατάλαβε τί θὰ πῇ ζωή. Νοιώθει τώρα τοῦ κόσμου τὴν ὀμορφιὰ κι' ἀπορεῖ πῶς δὲν τὴν ἔβλεπαν τὰ μάτιά του πρὶν ἀγαπήσῃ. Ἄχ! τῆς καρδιᾶς μας τὰ πρῶτα χρόνια, οἱ πρῶτες ἀχτῖδες, τὸ πρῶτο φῶς! Χαρὰ καὶ λύπη τὸν περεχύνει. Ἄξαφνα τὰ κλάματα τὸν πιάνουν· ἄξαφνα πάλε περπατεῖ καὶ δίχως λόγο γελᾷ. Ἄλλαξε ἡ πλάση, γιατὶ ἄλλαξε ἡ ψυχή του. Φέβγει, ζητᾷ μοναξιὰ καὶ πουθενὰ δὲν τὴ βρίσκει. Κάθεται ἐκείνη μαζί του, φωλιάζει μέσα στὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς του. Τὴ συλλογιέται καὶ τοῦ φτάνει πῶς τὴ συλλογιέται. Ἔτσι θαρρεῖ! Τοῦ κάκου! Δὲν μπορεῖ, θὰ σηκωθῇ, θὰ τρέξῃ νὰ τὴν ἀνταμώσῃ. Πρέπει, πρέπει νὰ τὴ διῇ νἀνασάνῃ.

Κάθεται σπίτι της ἡ νιὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἡ ἴδια, τὸν προσμένει. Χαίρεται ποῦ ἦλθε καὶ μόλις καταλαβαίνει γιατὶ χαίρεται. Ποιὸς ποιητής, ποιὸς θἀ'μᾶς ξεδιαλύσῃ καμιὰ μέρα τὰ ξεδιάλυτα ἐκεῖνα ποῦ ψιθυρίζουν καὶ ποῦ τρέμουνε μέσα σὲ μιανῆς κόρης καρδιά; Τἄλλαλο ἐκεῖνο τὸ τραγούδι ποιανοῦ ἀφτὶ θὰ τὸ πάρῃ; Τὸ χνοῦδι ἐκεῖνο τῆς καρδιᾶς της ποιανοῦ μάτι θὰ μᾶς τὸ φανερώσῃ; Εἶναι ἀνέξερο, ντροπαλό, ἀναποφάσιστο πρᾶμα τὸ κορίτσι. Ἡ θεία ἐκείνη μουσικὴ ποῦ παίζει στὸ στῆθός της μέσα, πρῶτα πρῶτα κ' ἡ ἴδια δὲν τὴν ἀκούει. Ἀρχίζουν ὕστερα τὶς κουβέντες οἱ δυό τους· μιλοῦνε γιὰ κάθε πρᾶμα, μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη μιλιὰ δὲν τοὺς βγαίνει. Ὁ νιὸς πῆρε φωτιά· λίγο λίγο μιὰ φλόγα τοὺς καίει καὶ τοὺς δυό, 'κείνηνα σιγὰ σιγά, ἐκείνονα 'στα γεμάτα. Θὰ τῆς τὸ πῇ. Θὰ τῆς τὸ φωνάξῃ. Θὰ τὴν πάρῃ. Γυρέβει λόγια ποῦ νὰ τῆς ἀρέσουνε· Δὲν τὰ βρίσκει. Μιὰ μέρα ὅμως τοῦ ἔρχουνται μονάχα ἢ δὲν τοῦ ἔρχονται καὶ διόλου. Εἶναι τάχατις ἀνάγκη νὰ τῆς τὸ

φωνάξῃ; Ἡ ἀγάπη πολλὰ λόγια δὲ θέλει. Μόνο τὸ χέρι της νὰ πιάσῃ καὶ φτάνει. Τίποτις ἄλλο δὲν βάζει στὸ νοῦ του. Μὰ καὶ τὸ χέρι της νἀγγίξῃ, μὰ καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ τοῦ φαίνεται κατόρθωμα μεγάλο. Ὡς τόσο ἡ καρδιά του εἶναι γεμάτη χίλιους πόθους καὶ καημούς. Ἐκείνη πάλε νοιώθη τώρα πῶς ὁ νιὸς ποῦ τὴν ἀγαπᾷ εἶνε ὁ ἀγαπημένος της, ὁμονάκριβος. Ἄλλος σὰν καὶ κείνονα δὲν εἶναι. Κάθεται ὧρες καὶ συλλογιέται καὶ μαραίνεται καὶ θυμᾶται καὶ προσμένει. Ὅλα τὰ ρόδινα ὄνειρά τους, ὅλους τοὺς πονεμένους παλμούς, ὅλες τὶς χρυσόπλεχτες ἐλπίδες, τὰ δακρυα καὶ τὶς χαρές, ὅλα ἐκεῖνα τὰ μυστικὰ ποῦ δὲν λέει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, γιατὶ δὲν εἶναι καὶ καμιὰ γλῶσσα στὸ κόσμο ποῦ νὰ τὰ λέῃ, ὅλα ἀφτὰ πῶς θὰ τὰ μάθουν; Ποιὰ λέξη θὰ τὰ πῇ; Καμιά. Θἄρθῃ ὅμως μιὰ ὥρα, ὥρα ἀθάνατη, μαγεμένη, ὥρα τῆς ἁγιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, ποῦ θὰ φιληθοῦνε στὸ στόμα. Ναί! στὸ στόμα θὰ φιληθοῦνε. Ἅμα φιληθήκανε στὸ στόμα, πάει, τὰ εἶπαν ὅλα· δική της εἶνε ἡ ζωή του· ἡ ζωή της εἶναι δική του.

Τέτοια ψυχολογία μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει τὸ φιλί. Μὲ τὸ φιλὶ χαρίζουμε τὴν ψυχήμας. Βλέπετε λοιπὸν ποιὰ εἶνε σήμερα γιὰ μᾶς ἡ σημασία τοῦ φιλιοῦ. Βλέπετε καὶ πόσο σέβας γιὰ τὴ γυναῖκα θρέφει σήμερα μέσα της ἡ ἀγάπη. Ἄντρας καὶ γυναῖκο εἶνε ἴσια ἴσια, ἢ πιὸ σωστὰ ὅπως λέει γιὰ τὴν γυναῖκα ὁ Vigny.

Tu règnes sur sa vie, en vivant sous sa loi

Βασιλέβει στὴν ψυχή μας, βασιλέβουμε στὸ νοῦ της

Ὁ πεθερός μου ἀποροῦσε μὲ τὴν παράξενη ἰδέα ποῦ ἔχουν κἄτι δασκάλοι καὶ λὲν πῶς μόνο τὰ ρομάντζα, μόνο ἡ λαφριὰ φιλολογία μπορεῖ νὰ κάμῃ λόγο διὰ τὴν ἀγάπη καὶ πῶς εἶνε ἀντικείμενο σπουδαῖο. Πῶς γίνεται ἀφτό, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ μάννα τοῦ κόσμου κι ἀφοῦ θέμα πιὸ σοβαρὸ καὶ πιὸ μεγάλο γιὰ φιλόσοφο δὲν ὑπάρχει; Νομίζω λοιπὸν πῶς δὲν εἴχαμε λάθος στὴν ἀρχή, σὰν εἴπαμε πῶς χρειάζεται ἀλάκερο βιβλίο γιὰ νὰ βάλῃ κανεὶς μέσα, ὅσα ἡ μελέτη μας σηκώνει. Ἀγάπη καὶ φιλὶ εἶνε τὸ ἴδιο· ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ φιλιοῦ θὰ βγῇ ὁλοφάνερη καὶ τῆς ἀγάπης ἡ ἱστορία. Ὁ ἄνθρωπος ἀγάπησε πάντα· δὲν ἀγάπησε πάντα ὅμως μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἀγάπησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μήτε τὸ φιλὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πάντα τὸ ἴδιο. Μὲ τὰ χρόνια ἀλλάζει κ' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Βέβαια! εἶνε πάντα ἡ ἴδια ψυχή, μὰ μιλεῖ ἄλλη γλῶσσα. Καὶ γιατί; Γιατὶ ὅλα μας ἀλλάζουν καὶ πᾶν. Ἡ γυναῖκα δὲ στέκεται στὴν ἴδια κοινωνικὴ θέσι. Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ οἱ βασιλοποῦλες τοῦ Ὁμήρου πηγαίνανε στὸ ποτάμι καὶ πλένανε τὰ ροῦχα· σήμερα καὶ τῆς πλύστρας ἡ κόρη μπορεῖ ἔξαφνα νὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ γιατρός, δικηγόρος ἢ μηχανικός. Ἔτσι δὲν ἀλλάζει μόνο ἡ γυναῖκα ἀλλάζει φυσικὰ κ' ἡ ἀγάπη ἢ σὰ θέλετε ὁ τρόπος τῆς ἀγάπης. Ἡ Ἑλένη κ' ἡ Πηνελόπη τοῦ Ὁμήρου, ἡ Μήδεια τοῦ Εὐριπίδη καὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, τοῦ Βεργίλιου ἡ Διδώ, ἡ Μπεατρίτσε τοῦ Ντάντε, ἡ Ἀντρομάχη τοῦ Ρακίνα, ἡ Ἀρετοῦσα τοῦ Κορνάρου, εἶνε ὅλες ἐρωτοχτυπημένες κ' ἔχουν τὴν ἴδια λαβωματιά. Μὰ κοιτάξτε, σᾶς παρακαλῶ· λὲν τὴν ἀγάπη τους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο; Βέβαια, ὄχι. Καὶ δὲ θὰ πῇ διόλου πῶς ἡ Μήδεια εἶνε ἄλλη κι' ἄλλη ἡ Ἀντρομάχη, θὰ πῇ πῶς ἄλλαξαν οἱ καιροί, ἀφοῦ κι' ἀφτὴ ἡ Μήδεια ἀλλάζει μὲ τὸν Εὐριπίδη, τὸν Ἀπολώνιο, τὸν Ὀβίδιο, τὸ Σενέκα, τὸν Κορνήλιο καὶ τὸν Ἀλφιέρη, ποῦ μίλησαν ὅλοι τους γιὰ τὴ Μήδεια.....

Ἐκεῖνο ποῦ σήμερα λέμε φυσικό, χρειαστήκανε χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν τὸ εἴχανε γιὰ πολὺ πολὺ φυσικὸ τὸ φιλί, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Ὅμηρος μήτε γνώριζε τὸ φιλὶ στὸ στόμα. Τὸ βέβαιο εἶναι ποῦ δὲν εἶχε γιὰ τοὺς ἀρχαίους, Ἕλληνας ἢ Ρωμαίους, τὴ σημερινὴ σημασία. Δὲν ἔτρεμαν ἐκεῖνοι προτοῦ νὰ φιλήσουν. Ὁ τρόμος εἶναι ποίηση δική μας.

Τὴν ποίηση ὅμως ἀφτὴ τοῦ φιλιοῦ τὴν πρωτοβλέπουμε ἀραγες στὰ δημοτικὰ τρουγούδια; Ὄχι βέβαια. Ἴσως ἔχω λάθος, μὰ θαρρῶ πῶς πρῶτος ἀπ' ὅλους, πολὺ καλήτερα κι' ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια, κατάλαβε τὸ φιλὶ καὶ τὴ ποίηση τοῦ φιλιοῦ ἕνας ποιητὴς ποῦ λέω τ' ὄνομά του καὶ τρομάζω, ὁ Ντάντες. Ὁ πατέρας τοῦ φιλιοῦ ἐκεῖνος εἶναι. Ναί! πρώτη φορά, στὰ χρόνια τὰ δικά του, *τὸ φιλὶ στὸ στόμα* ξανοίγει σὰ λουλούδι ποῦ δὲν τὸ χαίρουνταν ὁ κόσμος ἀκόμη.....

Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὴ μὴ λέτε καὶ νὰ μὴν πιστέβετε πῶς χρειάζεται Ντάντες γιὰ νὰ λυθῇ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, γιατὶ δὲν εἶνε διόλου σωστό. Στὴ Γαλλία, στὴν Ἱσπανία κι ἄλλοῦ εἶχαν τὸ ἴδιο ζήτημα στὰ χρόνια τὰ παλιά. Λύθηκε φυσικά, γιατὶ ἔτσι τὄφερε ὁ ἱστορικὸς νόμος, ἔτσι τὸ ἤθελε καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη καμμιὰ νὰ παρουσιαστοῦν ἔξαφνα Ντάντηδες διὰ νὰ κάμῃ κανεὶς ἕνα πρᾶμα ποῦ εἶναι καὶ κοντὰ στὸ νοῦ, γιὰ νὰ γράψῃ τὴν ἐθνικὴ γλῶσσα, ποῦ τὴ μιλεῖ καὶ τὴν ξέρει ἡ Ρωμιοσύνη ὅλη. Θὰ γραφῇ καὶ μὴ σᾶς μέλῃ. Τοῦ κάκου! Ἀφτὸ θὰ γίνῃ καὶ νὰ μὲ θυμᾶστε ἢ νὰ μὲ θυμοῦνται τὰ παιδιά σας ἢ καὶ τῶν παιδιῶν σας τὰ παιδιὰ καὶ μάλιστα τὰ ἐγγόνια, γιατὶ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ζήσω χρόνια πολλά, ὅσα ζήσῃ κι ἀφτὸς ὁ λαός· τὸ ζήτημα δὲ θὰ λυθῇ, εἶνε λυμένο· ἔτσι τὸ θέλει ὁ φυσικὸς νόμος, ἔτσι τὸ θέλει ἡ τέχνη, ἔτσι τὸ θέλει ἡ ἐπιστήμη, ἔτσι τὸ θέλει κι ἡ ψυχή μας.

Ἀντὶς τὸ λοιπὸν τώρα νὰ γυρέβετε Ντάντε — μποροῦμε τάχα νὰ τὸν παραγγείλουμε πουθενά, νὰ μᾶς τονὲ στείλουνε σὲ καμιὰ κάσσα; — ἀντὶς νὰ γυρέβετε Νντάντε, κάμτε μιὰ ἀρχή. Τί ἀρχή; Ἀρχίστε νὰ διαβάζετε ἐκείνους ποῦ ἔχετε, καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὰ δημοτικὰ τραγούδια· ἐκεῖ εἶνε ἡ μάθνα τοῦ νεροῦ· τὸ μεγαλείτερο καμάρι τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἀφτὰ εἶνε· ἀφτὰ εἶνε ποῦ σόλο τὸ κόσμο διαλαλήθηκαν κ' ἔφεραν τόση δόξα στὴν Ἑλλάδα· ἂν ὑπάρχει κι ἂν ὑπάρξῃ ποτὲς ἑλληνικὴ φιλολογία, ἀφτὰ τῆς ἔδωσαν καὶ θὰ τῆς δώσουν ὕπαρξη καὶ ζωή. Ἀπ' ἀφτὰ βγῆκε κι' ὁ ἴδιος ὁ Σολωμός! Τί παραπονιέστε τὸ λοιπὸν πῶς δὲν ἔχουμε Ντάντε, ἀφοῦ ἔχουμε τὰ τραγούδια. Νὰ διαβάζετε, ὅμως καὶ τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα νὰ τοὺς τιμᾶτε, καὶ δὲ σκιάζουμε νὰ τὸ πῶ, νὰ τοὺς σέβεστε, γιατὶ μεγαλήτερος ἀπὸ τὸν ποιητὴ στὸν κόσμο δὲν εἶνε κανένας. Ἡ ποίησι κ' ἡ τέχνη εἶνε τὰ μόνα· τίποτες ἄλλο δὲν ἀξίζει. Μήτε Ἑλλάδα θὰ εἴτανε σήμερα, μήτε δόξα θὰ εἶχεν ὁ στρατός, μήτε τιμὴ θὰ εἴχαν οἱ πολιτικοί, μήτε χρήματα κι ἀφτοὶ οἱ ἔμποροι, ἂν ὁ Παρθενώνας δὲν εἶχε γίνῃ στὰ χρόνια τὰ παλιὰ κι' ἂν ὁ Πλάτωνας δὲν εἶχε γράψει.....

Κι' ὅμως ἀλήθεια ἴσως ἀφτὰ ποῦ λέω νὰ τὰ λέω πρῶτα γιὰ τὶς κυρίες. Πρέπει νὰ διαβάζουν. Ὅπου γράφηκαν ἔργα μεγάλα γράφηκαν τὰ περισσότερα γιὰ νὰ διαβαστοῦν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Ὁ Γκέτες — ὄχι δὰ ὁ Γοίθιος, ὅπως τὸν εἶπε κάποιος — σὰν ἔγραφε, εἶχε στὸ νοῦ του γυναῖκα. Καὶ ποιόνα νὰ πρωτοποῦμε; Φαίνεται πῶς κ' ὁ ποιητὴς θέλει τὸ φιλί. Μὰ κοντὰ σἀφτὸ θέλει καὶ τὸ φιλὶ τῆς δόξας, ποῦ τὸ ἕνο καὶ τἄλλο τοῦ

τὸ χαρίζει ἡ γυναῖκα, γιατὶ ἔρχεται μιὰ ὥρα ποῦ νοιώθει μέσα του ὁ ποιητὴς τὸν πόθο τῆς ἀγάπης, τὴν ἀνάγκη τῆς νίκης. Καὶ τί δὲν ἔκανε καὶ τί δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ φιλί ; Καὶ τὸ μεγαλήτερό του κατόρθωμα θὰ εἶταν — τί νίκη μεγάλη, τί μεγάλη ἀγάπη ! — ἂν μποροῦσε ὅλος ὁ κόσμος στὴν Ἑλλάδα νὰ φιληθῇ μὲ τὸ δημοτικό, τὸ ἐ θ ν ι κ ὸ φιλί.

(Ἐκ τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Ψυχάρη.)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ
ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΑΒΕΛΛΑΝ

Ὡραίαν εἰκόνα δημοσιεύει ἡ «Μικρὰ Ἐπιθεώρησις» τοῦ ναυάρχου Ἀβελάν, παραθέτουσα συγχρόνως καὶ χαρακτηριστικώτατά τινα σημεῖα τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἅτινα καταδεικνύουν πόσον μεγάλην καὶ εὐγενῆ καρδίαν ἐγκλείει τὸ εὐρὺ στέρνον τοῦ γεννταίου αὐτοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου ἡ χαρίεσσα καὶ φιλομειδὴς φυσιογνωμία καὶ τὸ εὐρὺ μέτωπον ἐμφαίνουν ἐπίσης καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ μεγάλην ἀγχίνοιαν.

Ἰδοὺ αἱ γραμμαὶ τῆς «Μικρᾶς Ἐπιθεωρήσεως.»

«Ὁ Ναύαρχος Ἀβελὰν τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ρωσσικοῦ »στόλου, ὅστις ἦλθεν εἰς Γαλλίαν ἵν' ἀποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν »τῆς Κρονστάνδης εἶναι ἀξιωματικὸς σπανίας ἀξίας.

«Ἡλικίας πεντήκοντα τεσσάρων ἐτῶν, ὑπηρετεῖ τὴν πα»τρίδα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1855, ἔχων ἤδη ἐπιχειρήσει εἴκοσι θα»λασσίας ἐκστρατείας.

«Ἀνῆλθεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιναυάρχου, κατὰ τὸ 1891, »κατ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἔτος, καθ' ὃ ὁ Γαλλικὸς στόλος ἐπεσκέ»ψατο τὴν Ρωσσίαν.

«Ἡ «Πρωΐα» διηγεῖται ὡραῖον χαρακτηριστικὸν γεγονὸς τῆς »νεότητος τοῦ ναυάρχου Ἀβελάν, ὅπερ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπο»χήν, καθ' ἣν μόλις ἐξελθὼν τῆς πολεμικῆς ναυτικῆς Σχολῆς »τῶν εὐγενῶν νέων, περιέπλεε τὴν Βαλτικὴν μὲ βαθμὸν δο»κίμου.

«Τὸ πλοῖον, ἐν ᾧ εὑρίσκετο, ἠρίθμει μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν »τοῦ πληρώματος ἕνα ἀρχαῖον πλοίαρχον φρεγάτας, γενόμενον »ἔκπτωτον τοῦ βαθμοῦ του συνεπείᾳ ὕβρεως κατ' ἀνωτέρου. Ὁ »νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐθεώρησεν ὡς εὐσεβὲς καθῆκον νὰ ἐλα»φρύνῃ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ, δεικνύων πρὸς αὐτὸν ὅλον τὸ σέ»βας, ὅπερ συνεφώνει καὶ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας.

«Ἀνακαλύψας ἐν αὐτῷ ἔξοχα προτερήματα διανοίας καὶ »καρδίας, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ χρῆσιν ὅλων τῶν μέσων, ἵνα ἀ»νανεώσῃ στάδιον τόσον ἀτυχῶς θραυσθέν.

«Χάρις δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν τιμωρημένον, εἰμὴ »διά τινα ἡρωϊκὴν πρᾶξιν, ὅθεν ὁ Ἀβελὰν ἔσχε πρὸς τοῦτο με»γαλοφυᾶ ἔμπνευσιν. — Κατὰ προσεχῆ τρικυμίαν, εἶπεν εἰς »τὸν ἀρχαῖον πλοίαρχον, θὰ ῥιφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τρό»πον ὥστε νὰ νομίσουν τοῦτο τυχαῖον, θὰ ῥιφθῇς εἰς τὸ ὕδωρ, »θὰ μὲ σώσῃς, καὶ ἡ ἐπωμίς θὰ σοὶ ἀποδοθῇ. — Καὶ οὕτω ἐ»γένετο.

«Μετά τινα καιρὸν ἔκτοτε, ἐν δυνατῇ θαλασσοταραχῇ, ἡ »ναυαγή, — εἷς ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν — ἀντήχησεν εἰς »τὸ πλοῖον· ὁ Ἀβελὰν εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

«Ὁ πρῴην πλοίαρχος ῥίπτεται εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ἐκολύμβα »κακῶς, καὶ πάλιν ὁ Ἀβελὰν κατώρθωσεν ὅπως ὁ ψευδοσω»τὴρ ἀνασυρθῇ εἰς τὸ πλοῖον.

«Ὁ Κυβερνήτης τότε ἔκαμεν ἀναφορὰν πρὸς τὸν Τσάρον, »καὶ ὁ πλοίαρχος ἐνεκατέστη εἰς τὸν βαθμόν του, ἀποδοθείσης »αὐτῷ χάριτος.

«Σήμερον εἶναι καὶ αὐτὸς ναύαρχος.

«Ἑορτάζων δ' ἐσχάτως τὴν πεντηκοστὴν ἐπέτειον τῆς εἰσό»δου του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, συνήθροισε περὶ τὴν τράπεζάν του »τὴν οἰκογένειάν του, τοὺς φίλους του; καὶ μεταξὺ αὐτῶν »τὸν Ἀβελάν.

«Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἠγέρθη καὶ ἐπρόφερε διὰ φωνῆς συγκε»κινημένης τὰς ἑξῆς λέξεις. — Πίνω εἰς ὑγείαν ἐκείνου, ὅστις »μοὶ ἀπέδωκε τὴν ὑψίστην ἐκδούλευσιν, ἣν δύναται ν' ἀπο»δώσῃ εἷς ἄνθρωπον εἰς ἄλλον ! ἐκείνου ὅστις μοὶ ἤνοιξεν ἐκ »νέου τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς ! ἐκείνου οὗτινος ἡ μετριοφροσύνη ἐξι»σοῦται κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο πρὸς τὸ μεγαλεῖον της ψυχῆς, »ὥστε νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν ὀνομάσω . . . . Ἀναφωνῶ ἐξ ὅλης »καρδίας, ἐν ζήτω δι' αὐτόν ! —

«Πάντες οἱ συνδαιτυμόνες, μαντεύσαντες πρὸς ποῖον ἀπευ»θύνοντο αἱ λέξεις αὗται, ἐστράφησαν πρὸς τὸν ναύαρχον Ἀ»βελάν, ὅστις μετὰ κόπου συνεκράτει τὴν συγκίνησίν του.»

Ἐλπίζω ὅτι καλῶς ἔπραξα μεταγλωττίσασα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τὰς γραμμὰς ταύτας, καθόσον οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἀνάγκη νὰ διηγηθῇ τις, ἵνα παρουσιάσῃ τὸν ὑπέροχον χαρακτῆρα τοῦ εὐγενοῦς ἀνδρός.

Ἄννα Σερουΐου.

ΟΛΑ ΛΗΣΜΟΝΟΥΝΤΑΙ

Νέφος μέλαν διεχύθη ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς τοῦ θέρους ὁρίζοντος· πέπλος πυκνὸς ἐκάλυψεν ἤδη τὸ παρελθόν. Ὦ ! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐμποδίσω διὰ στιγμὴν μόνον τὸν ροῦν τοῦ χρόνου, ἵνα ῥίψω λαθραῖόν τι βλέμμα ἐπὶ τῶν γοργῶν αὐτοῦ πτερύγων, τῶν ἀποκομιζουσῶν τόσας ἀναμνήσεις, τόσας παρελθούσας χαράς, τόσους λόγους γλυκεῖς ἐκπεμφθέντας ἐκπροσφιλῶν χειλέων, τόσα ὄνειρα φαιδρά, τόσας ῥοδινὰς ἐλπίδας. . . Πλὴν φεῦ ! Ἐνῷ προσπαθῶ νὰ συγκρατήσω τὰ ἀποδιδράσκοντα ταῦτα τῆς παρελθούσης εὐτυχίας φάσματα, χεὶρ ἄλλη ἰσχυροτέρα τῆς ἰδικῆς μου τὰ ἐκσφενδονίζει ἐν τῷ τρομερῷ, τῷ σκοτεινῷ, τῷ ἀπεράντῳ, τῷ ἀτελευτήτῳ τῆς λήθης βαράθρῳ. Ἔκπληκτος ἐγὼ ἵσταμαι παρὰ τὸ χεῖλος αὐτοῦ μὲ μόνην παρηγορίαν τὴν ἀλγεινὴν θέαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀνεπιστραπτεῖ ταφέντων.

Βορρᾶς ἐφύσησε σφοδρός, καὶ οἱ εἰς τὸν ἀκηδῆ τοῦ Ζεφύρου ψιθυρισμὸν ἀναμιχθέντες φθόγγοι τῆς καρδίας μετεφέρθησαν μακρὰν, ἀπολλύμενοι καὶ σβεννύμενοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὡς τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνος ἐν τῷ ἀπείρῳ.

Βορρᾶς ἐφύσησε σφοδρός, καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Φοίβου θερμαινόμενον ἀνθύλλιον ἐρρίγησε καὶ ἡ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ μαινομένη λαῖλαψ παρεζάλισεν αὐτό.

Ἔαρ δὲν θὰ περιθάλψῃ πλέον τὰ ἀσθενῆ καὶ ὠχρά του πέταλα, αὔρα δὲν θὰ διαχύσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν προτέραν των ὀσμήν, ὕδωρ δὲν θὰ δροσίσῃ τὰς ἀποξηρανθείσας ῥίζας του, καὶ ἡ φύσις ὡς μήτηρ τοὐλάχιστον δὲν θὰ ζωοποιήσῃ τὸ τέκνον της αὐτό ;

Ἢ μήπως αἱ τῆς Ἐδὲμ πύλαι ἐφάπαξ ὡς κλεισθῶσι κεκλεισμέναι μένουσι διὰ παντός, καὶ ῥομφαία φλόγας μίσους ἐκπέμπουσα, ἐμποδίζει τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ποθοῦντας αὐτήν ; Ἢ μὴ ὁ ἐφάπαξ ἀμαυρωθεὶς οὐρανὸς ἀμαυρούμενος διατελεῖ τοῦ

λοιποῦ, καὶ τὸ ἄλλοτε λάλον ῥυάκιον ἀφώνως πλέον διαρρέει ;

Ὄχι ! Εἴδον θυέλλας, ἃς ἐσταμάτησεν ἡ λαμπρότης τοῦ ἡλίου, οὐρανὸν σκυθρωπόν, ὃν ἐφαίδρυναν αἱ ἡδεῖαι τῆς ἴριδος ἀποχρώσεις ἐν μιᾷ ἑκάστῃ τῶν καμπυλοειδῶν γραμμῶν τῆς ὁποίας ποικίλαι ὡς οἱ χρωματισμοὶ των ἐσχηματίζοντο ἐλπίδες.

Καρυᾶτις.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ὁ κ. Ι. Φωτίου	Δρ. 100.
Ἡ κ. Ἀνθίππη Παλαμήδου 25 ἀντίτυπα τοῦ συγγράμματός της «*Φιλολογικὰ Πάρεργα*».	
Ἡ κ. Εὐαγγελία Δ. Μαυροκεφάλου	δρ. 5
Ἡ μικρὰ δεσποινὶς Δαμία	» 2

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥΝΑ. — Ἡ εὐδόκησις τῆς παρ' ἐλπίδα ἀφίξεως διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον μελοδραματικοῦ θιάσου διεσκέδασε τὰ νέφη τῆς μελαγχολίας τῶν ἐραστῶν τοῦ θεάτρου καὶ ἰδίᾳ τῶν θιασωτῶν τῆς γλυκείας, περιπαθοῦς ἰταλικῆς μουσικῆς.

Ὁ κ. Λαμπρούνας, ὁ γνωστὸς καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος θιασάρχης καταρτίσας ἤδη θίασον πλήρη καὶ τέλειον κατέρχεται εἰς Ἀθήνας, ἵνα ἐν τῷ θεάτρῳ τῷ Κωμῳδιῶν δώσῃ σειρὰν τεσσαράκοντα παραστάσεων.

Μετὰ τοῦ θιάσου του τούτου ὁ κ. Λαμπρούνας εἰργάσθη καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον ἐν Κ)πόλει, καταλιπὼν ἐνθουσιώδεις ἀναμνήσεις εἰς κοινὸν τόσον δύσκολον καὶ τόσον καλῶς κατηρτισμένον εἰς τὴν μουσικήν, ὁποῖον τὸ τῆς Κ)πόλεως.

Ἀνθοῦσιν ἔτι αἱ δάφναι ἃς ἐκεῖ ἀφθόνως ἔδρεψεν ἡ πρώτη ἔξοχος ὑψίφωνος τοῦ θιάσου τούτου κ. Elisa Walman ὡς καὶ ἡ Elisa Tassi δευτέρα ὑψίφωνος. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀνθυψίφωνοι κκ. Emilia Vittaria καὶ Cristina Alfano καὶ οἱ πρῶτοι ὀξύφωνοι καὶ ὁ βαθύφωνος καὶ ὁ βαρύτονος καὶ ὁ κωμικὸς πάντες διεκρίθησαν, πάντες ἐχειροκροτήθησαν εἰς καλὰ Εὐρωπαϊκὰ θέατρα διά τε τὴν μουσικὴν καὶ ὑποκριτικὴν ἱκανότητα.

Ὁ χορὸς τοῦ μελοδραματικοῦ τούτου θιάσου εἶναι πλουσιώτατος, ἀποτελούμενος ἐξ εἴκοσι ὀκτὼ προσώπων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τοιούτος ὅηλ. ὁποῖον καὶ τὸ μέγα θέατρον σπανίως εἶχε. Ἡ ὀρχήστρα διευθυνομένη παρ' αὐτοῦ τοῦ κ. Λαμπρούνα ἀποτελεῖται ἐξ 24 ὀργάνων δεδοκιμασμένης ἱκανότητος.

Τὸ κομψὸν θέατρον τῶν Κωμῳδιῶν, τὸ ὁποῖον ἐσχάτως ἀνεκαινίσθη καθ' ὁλοκληρίαν καὶ θὰ θερμαίνεται διὰ νέου συστήματος Calorifère, θὰ δεχθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς του τὸν ἀξιόλογον τοῦτον θίασον, ὡς θὰ δέχεται κατὰ τὰς παραστάσεις του, ὅλον τὸν καλὸν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, τὸν ἐντρυφῶντα εἰς τὴν μουσικήν. Ἤδη πάντες σπεύδουσι νὰ κρατήσωσι θεωρεῖα καὶ καθίσματα δι' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον, ἐπωφελούμενοι ἄλλως τε καὶ τῶν ἐξαιρετικῶς εὐθηνῶν τιμῶν τῆς ἐνοικιάσεως, ἃς χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μας παραθέτομεν:

Τιμαὶ εἰσόδου : Θεωρεῖα δρ. 14 Καθίσματα πλατείας δρ 2.70. Ἐξέδραι 2,70. Β' θέσις 2. Εἴσοδος θεωρείων 2. Ὑπερῶων 1.

Οἱ συνδρομηταὶ τῶν 40 παραστάσεων καταβάλλουσι διὰ θεωρεῖα δρ. 400, διὰ καθίσματα πλατείας δρ. 80, καὶ δι' ἐξέδρας ἐπίσης 80.

Τὰ παρασταθησόμενα μελοδράματα εἶναι : Gioconda, Cavalleria, I. Pagliacci, Otello di Vèrdi, Lucia, Traviata, Faust, Fra Diavolo, Marta. Ione, Ruy-Blas, Ballo Maschera καὶ Linda

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ. Μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας διεξήχθη ἡ ὑπὲρ τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων ἐνεργηθεῖσα εὐεργετικὴ ἑσπερίς. Τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον κόσμου ἐκλεκτοῦ, συνελθόντος ἐκεῖ καὶ ἵνα ἅπαξ ἔτι χειροχροτήσῃ τὴν συμπαθῆ καλλιτέχνιδα κ. Εὐαγγελίαν Παρασκευοπούλου, τὴν τόσον ἐπιτυχῶς ὑποδυθεῖσαν τὸ πρόσωπον τῆς «Σκύλλας» τοῦ κ. Βασιλειάδου, καὶ ἵνα ἐνισχύσῃ ἰσωματεῖον ἀρτισύστατον, τὸ ὁποῖον βεβαίως θέλει ἐπιδράσει εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς παρ' ἡμῖν ἀναγεννωμένης τέχνης.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ. Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς χθὲς ἤοξατο τῶν παραστάσεών του ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ποικιλιῶν, ὁ νεωστὶ ἀφιχθεὶς γαλλικὸς θίασος μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρου Le Chat Noir, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει κωμῳδίας μονοπράκτους, ἀπαγγελίας ἐκλεκτῶν μονολόγων, ἄσματα κτλ.

Ὁ κ. Ἀσλάνης ὁ δραστήριος καὶ ἀκάματος διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ θεάτρου τούτου ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ σήμερον τὰς οἰκογενειακάς του μεταμεσημβρινὰς παραστάσεις, ἃς εἶχεν εἰσαγάγει καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ ἐν ᾧ τόσαι οἰκογένειαι ἀπολαυστικώτατα διήρχοντο τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας των.

Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα τὰς ἐπὶ τοῦ θιάσου τούτου κρίσεις μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Αγγ. Κ. Πόρον. Ὄχι ἀκατάλληλον, ἀλλὰ πολὺ μικρόν. Σᾶς ἀποστέλλω συλλογὴν γαλλικῶν συντόμων καὶ καταλλήλων διηγηματίων πρὸς μετάφρασιν.— Ἡ κ. Μ. δὲν ἐπλήρωσε τὴν συνδρομήν της. —Καν Β. Κ. **Κέαν.** Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν—Καν Εἰ. Οἰ. **Χαλκίδα.** Ἐλήφθη. Ὡραιότατον. Μαρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. Ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη.—Καν Α. Α. **Σκύρον.** Ἐλήφθη. Πάντοτε τρυφερὰ καὶ καλή. Μυρίας εὐχαριστίας. Ἀναμένω ἐπιστολάς σας ἀνυπομόνως.—Καν Α. Γ. Κ)πολιν. Ἐνεγράφη. Φύλλα ἀποστέλλονται. Σπεύσατε ἀποστολὴν ζητουμένων—Καν Ι. Ν. Συνεμορφώθησαν ὁδηγίαις σας. Παρακαλοῦμεν θερμῶς ἐπισπεύσατε ἀποστολήν.—Καν Μ. Μπ. **Ζάκυνθον** Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ ἐπιδοκιμασίαν.—Καν Γ· Στρ. **Ζάκυθον.** Ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—Καν Γ. Στ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— Καν Φ. Ν. Σ. **Χίον.** Σᾶς γράφομεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.—Καν Κ. Ρ. **Κεφαλληνίαν.** Διότι δὲν τὴν θεωρῶ ἀξίαν δημοσιεύσεως. Ὅπως δήποτε ἡ πρότασίς σας μὲ ἐμβάλλει εἰς σκέψεις. Ἴσως ἐὰν κατορθωθῇ ἡ δημοσίευσις εἰκόνων καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλληνίδων συνεργατίδων μου δημοσιευθῇ καὶ ἡ ἰδική μου. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Πρὸς τὰς κ.κ. συνδρομητρίας γίνεται γνωστόν, ὅτι μόνον αἱ μέχρι 20 Νοεμβρίου ἀποστείλασαι τὸ ἀντίτιμον τοῦ Ἡμερολογίου θὰ λάβωσι τοιοῦτον ἠριθμένον. Τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι γενικὸν καὶ τὸ γνωρίζομεν πρὸς πάσας πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πελτὲς μήλων καὶ κυδωνίων. Θέλετε νὰ ἔχητε ὡραῖον καὶ γλυκύτατον πελτέ, χρώματος ρουβινίου. Κόψατε εἰς τεμάχια δύο ὀκ. κυδώνια ἀφαιρέσατε τοὺς πυρῆνας, καθαρίσατε μίαν ὀκᾶν μῆλα, κόψατε ἐπίσης εἰς τεμάχια καὶ βράζετε εἰς ἀνάλογον ὕδωρ. Ἐὰν τὸ ὕδωρ σας εἶναι μετὰ τὸ βράσιμον τέσσαρα ποτήρια, τότε ρίπτετε εἰς αὐτὴν μίαν ὀκ. ζάχαριν, ἐὰν εἶναι περισσότερον, τότε κατ' ἀναλογίαν προσθέσατε ζάχαριν.

Πρὸς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ κ.κ. συνδρομητρίας, ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτὰς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν.».

Πρὸς τὸν κ. Ἰ. Παρρὲν σύζυγον τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», μεταβάντα κατ' αὐτὰς εἰς Αἴγυπτον δι' ἰδίας ὑποθέσεις, ἀνετέθη καὶ ἡ διεξαγωγὴ πάσης ὑποθέσεως τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι, ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι νὰ ἐξοφλήσωσι πρὸς τὸν κ. Ἰ. Παρρὲν πάντα ἐκκρεμῆ πρὸς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» λογαριασμόν των.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Ἡ δεσπινὶς Μάρθα δε Μαϊλλάρ, ἐπανελθοῦσα ἐκ Γαλλίας, ἔνθα εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς μελέτην τῆς κομψοτεχνικῆς ζωγραφικῆς, ἵδρυσεν ἐν τῷ οἴκῳ της ἐργαστήριον, ἔνθα καὶ θὰ δίδῃ μαθήματα ζωγραφικῆς ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων, ἐπὶ ὑέλου, μαρμάρου, φωτομικρογραφίας κλπ.

Ἡ δεσπινὶς δε Μαϊλλὰρ θὰ σχηματίσῃ τάξεις, ἐν αἷς ἀπὸ κοινοῦ αἱ μαθήτριαι θὰ διδάσκωνται.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀπευθυντέον πρὸς τὴν ἰδίαν, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Βουλῆς, ὁδὸς Ἀνθίμου Γαζῆ ἀρ. 6.

ΕΡΜΕΙΟΝ

Οὐδὲν εὐχαριστότερον δι' οἰκοδέσποιναν, ὅσον ἡ προμήθεια τῶν διαφόρων τοῦ οἴκου χρειωδῶν εἰς τιμὰς εὐθηνὰς καὶ ποιότητας ἐκλεκτάς. Ἀλλὰ πόση ἀπώτεια χρόνου; διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν διαφόρων ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν πολυτίμων τούτων ἰδιοτήτων τῶν ἀγορασίμων εἰδῶν.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» ἀνέθηκε καὶ τὸ ἔτος τοῦτο χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν της εἰς ὡρισμένην μὲ εἰδικὰς γνώσεις Κυρίαν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων μας καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἰδιαιτέρας συστάσεως ἀξίων λόγου.

Ἀρχομένη δὲ ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν τῶν διὰ γυναικεῖα φορέματα καὶ οἰκιακὴν χρῆσιν ὑφάσματα συνιστᾷ θερμῶς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ μέγα Κατάστημα **ΕΡΜΕΙΟΝ τοῦ κ. Τσάτσου.** Εἶναι τοῦτο ἐκ τῶν ὀλίγων καταστημάτων ἅτινα ἀθορύβως, καὶ ἄνευ ρεκλαμῶν ἀλλὰ μετ' εὐσυνειδησίας παραδειγματικῆς παρέχουσιν εἰς τὴν ἐξ ἐκλεκτῶν οἴκων ἀποτελουμένην πελατείαν των πάντα τὰ γυναικεῖα εἴδη, ὡς ὑφάσματα ἐκλεκτὰ διὰ φορέματα, ἐσώρουχα, ἐπανωφόρια, κρετόν, δαμάσκα, κρυδέρτας, τραπεζομάνδυλα, πανιά, χαλέδες, μανδύλια, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ εἴδη ἀρίστης ποιότητος εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς εὐθηνάς.

Αἱ ἐπισκεπτόμεναι τὸ κατάστημα τοῦτο κυρίαι θὰ ὀφείλωσι χάριτας εἰς τὴν συστήσασαν αὐτό, καὶ θὰ συστήσωσιν ἐπίσης εἰς πάσας τὰς φίλας καὶ γνωστάς των, ἐξ αὐτοῦ νὰ προμηθεύωνται πάντα τὰ σι' ἑαυτὰς, τὰ τέκνα των, τοὺς ὑπηρέτας των καὶ τὸν οἶκόν των ὑφάσματα. Εἶναι ἐπίσης εὐεργετικὸν διὰ τὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διαμενούσας καθόσον δέχεται καὶ ἐκτελεῖ παραγγελίας ἀποστέλλων τιμοκατάλογον καὶ δείγματα.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ὅ,τι ἡ παρισινὴ καλλαισθησία καὶ κομψοτεχνία ἐπενόησε δι' ἐξωραϊσμὸν ἡμῶν, τῶν φορεμάτων καὶ τῶν οἰκιῶν μας, ὅ,τι ὁ τελευταῖος συρμὸς θεωρεῖ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς κομψοπρεποῦς γυναικείας καὶ παιδικῆς ἀμφιέσεως εἰς πάντα ἀνεξαρτήτως τὰ εἴδη καὶ διὰ πάντα τὰ βαλάντια, ὁ χθὲς μόλις ἐκ Παρισίων ἐπανελθὼν κ. Ρουσόπουλος ἔφερε διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημά του.

Εἶναι ἀληθὲς μουσεῖον, ἐνῷ τὸ ὡραῖον, στερεὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἐν πᾶσι ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ μυθωδῶς καὶ ἀσυγκρίτως εὐθηνόν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ τόσος ἀσυρρέει κόσμος καὶ τοιαύτην ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο φήμην.

Ρουσόπουλος καὶ Μαγγιῶρος ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 45.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΣΑΜΙΟΥ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ

Ἀπαστράπτουν τὰ ὑλιώματα τοῦ καταστήματος τούτου ἀπὸ θαυμασίους ἀδάμαντας καὶ πολυτίμους λίθους εἰς συμπλέγματα τελείας τέχνης, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Σάμιος ἔφερεν ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ περιοδείας του, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς πολυπληθεῖς παραγγελίας μελλουσῶν, οἵτινες καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς αὐτὸν ἀνέθηκαν τὴν λεπτὴν ἐντολὴν τῆς ἐκλογῆς τῶν πολυτίμων νυμφικῶν δώρων καὶ τῶν οἰκιακῶν ἐξ ἀργύρου καὶ λοιπῶν μετάλλων συσκευῶν τραπέζης καὶ ἐξ ἰδίας πείρας ἐκτιμήσασαι τὴν εὐθύτητα καὶ ἐντιμότητα τοῦ κ. Σαμίου συνιστῶμεν θερμῶς τὰς πλουπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ κατάστημά του καὶ νὰ ἀναθέσωσιν εἰς αὐτὸν ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ πᾶσαν παραγγελίαν.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ

Ὄχι δάσκαλοι, ἀλλὰ παιδαγωγοὶ ἐπιστήμονες, ὄχι σχολαστικοί· ἀλλ' ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, πατέρες παιδιῶν καὶ αὐτοί, πονοῦντες, ἀγαπῶντες· ἐννοοῦντες ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὴν παιδικὴν ψυχήν, εἶναι πάντες οἱ ἐργαζόμενοι πάντες οἱ διδάσκοντες εἰς το Λύκειον Διοσκορίδου.

Διὰ αὐτοὺς ὁ παιδικὸς ἐγκέφαλος δὲν εἶναι ἀποτυπωτικὴ ἁπλῶς πλάξ, ἐφ' ἧς μηχανικῶς νὰ ἀποτυποῦνται ποικίλαι καὶ πολλαὶ γνώσεις, συγκεχυμέναι, ἀκανόνιστοι, ἄνευ συστήματος, ἄνευ σκοποῦ.

Ἡ παιδικὴ ψυχὴ δὲν εἶναι δι' αὐτοὺς αἴνιγμα, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐξετάζουν, οὔτε μελετοῦν, οὔτε ἐννοοῦν. Τοὐναντίον αὐτὴν ἀρχίζουσι πρῶτον νὰ μορφώνουν. Αὐτῆς τὸν φύσει ὑπάρχοντα καλὸν σπόρον νὰ καλλιεργοῦν. Ἀπ' αὐτῆς νὰ ἐκριζόνουν τὰς μικρὰς κακίας, τὰ μικρὰ πάθη, ἅτινα προϊόντος τοῦ χρόνου, καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπον κακόν, ἀτίθασσον, δυστυχῆ.

Ἰδοὺ τί γίνεται εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο. Ἰδοὺ πῶς ἐργάζονται, πῶς δρῶσι, πῶς ἐκπαιδεύωσι, πῶς διδάσκουσι διευθυντής, καθηγηταί, παιδαγωγοί, διδάσκαλοι. Καὶ μ' ὅλον ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις τοιοῦτον ἐδῶ φέρει διαπλαστικὸν καὶ μορφωτικὸν χαρακτῆρα, οὐχ ἧττον οἱ ἀπὸ οἱαδήποτε τάξεως ἀποφοιτῶντες μαθηταὶ γίνονται πάντοτε δεκτοὶ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ τάξει τῶν δημοσίων γυμνασίων, καὶ οἱ μαθηταὶ οὗτοι πάντοτε διακρίνονται τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν τῶν χρηστῶν ἠθότητα.

Τοιαῦτα ἀποτελέσματα παιδαγωγικῆς δράσεως εἶναι οἱ ὑψηλότεροι καὶ εὐγενέστεροι τίτλοι οἱουδήποτε λυκείου, δικαίως δὲ τὸ τοῦ κ. Διοσκορίδου ἀρίστην κατέλαβε θέσιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ τιμώμενον ὑπὸ τῆς ἀμερίστου ἐμπιστοσύνης τῶν διακεκριμένων οἰκογενειῶν τῆς τε πρωτευούσης, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενῶν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἐπιθυμεῖτε τὰ τέκνα σας εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους νὰ μάθουν ὅ,τι εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον; Ἐπιθυμεῖτε νὰ καταρτισθοῦν ἀκόπως καὶ συντομώτατα διὰ μεθόδου νεωτάτης καὶ πρακτικῆς; Προσλάβετε διδάσκαλον, ἣν σᾶς συνιστῶμεν θερμῶς καὶ ὑπ' εὐθύνην μας. Μιᾶς ὥρας διδασκαλία τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταπληκτικῆς ταύτης προόδου.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισινῆς τελειότητος **Στέφανα** τῶν **Γάμων** πωλεῖ ἤδη λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γεωστον παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ 121. **Ἐργοστάσιον** ἀνθέων τεχνητῶν τῶν **Ἀδελ. Παπαγιάννη**, ὡς καὶ τὰ σχετικὰ αὐτῶν ἤτοι **Κορδέλλας Λαμπάδας** κλπ. **Γυρλάντας Νυμφικάς. Ἄνθη αἰθουσῶν, χορεῦ, Καπέλων, Πανεράκια Ἀνθοστόλιστα** δι' ἑορτὴς **Στεφάνους Κηδειῶν** ἐπὶ δραχ. 10—300 καὶ πᾶν ἄλλο ἄνθος, κατασκευαζόμενον ὅμοιον μόνον ἐν Παρισίοις οὐδαμοῦ ἀλλοῦ, ἢ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ἅπασα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιΐας.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Θηρεσία εἰσῆλθε θαρραλέως εἰς δάσος τι ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ὁδοῦ.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος μὴ χάσητε καὶ σεῖς τὸν δρόμον σας ἐδῶ μέσα; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος.

— Ὦ! οὐδεὶς τοιοῦτος φόβος ὑπάρχει, κύριε, τὰ γνωρίζω τόσῳ καλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ μονοπάτια. Ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς ἐὰν περιπατῆτε ἀπὸ πρωΐας δὲν θὰ εἴσθε, πιστεύω, δυσηρεστημένος νὰ γλυτώσητε μερικῶν ὡρῶν δρόμον.

— Σᾶς ὑπερευχαριστῶ, δεσποινίς, διότι εἶμαι πράγματι ἀρκετὰ κουρασμένος.

— Τότε νὰ σᾶς δώσω τὸ ἄλογόν μου; Ἐλᾶτε, ἀναβῆτε σεῖς εἰς τὴν θέσιν μου.

Μὲ θελκτικωτάτην προθυμίαν περιμαζεύσασα τὸ ἔνδυμά της ἡτοιμάζετο νὰ ἀφιππεύσῃ

Ὁ ξένος ἐμειδίασε καὶ ἐκράτησεν αὐτὴν σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

— Ὦ! δεσποινίς, εἶπε, πῶς σᾶς ἐπῆλθε μία τοιαύτη ἰδέα! Τί θὰ ἔλεγεν ἐὰν μᾶς συνήντα τις καθ' ὁδόν; Ὄχι, ὄχι. Δὲν εἶμαι δὰ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀποκαμωμένος. Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον νὰ μετριάσητε, εἰ δυνατόν, ὀλίγον τὸ βάδισμα τοῦ ἵππου σας.

Ἡ Θηρεσία οὐδὲν ἀπαντήσασα παρετήρει λάθρα τὸν νέον ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ὁ σοβαρὸς καὶ ἁρμονικὸς τόνος φωνῆς ἤχει ἡδέως εἰς τὰ ὦτα της.

Μετὰ τοῦτο ὕψωσε ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἡ φυσιογνωμία του ἡ ἐπὶ τοσοῦτον ψυχρὰ ὅτε διετέλει ἐν ἠρεμίᾳ ἐφωτίζετο ἤδη ὑπὸ δύο γλυκυτάτων καὶ εἰλικρινῶν ὀφθαλμῶν καθισταμένη λίαν συμπαθὴς ἐφ' ὅσον οὗτος ὡμίλει.

Ὅτω; ὑπακούσῃ ἤρχισε νὰ προχωρῇ.

Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐπειδὴ εἶχε βρέξει τὴν προτεραίαν παρουσιάζοντο μικρὰ τέλματα ὀμβρίου ὕδατος. Πάντοτε τολμηρὰ ἡ Θηρεσία ἀντὶ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει νὰ παρακάμψῃ τὸ κώλυμα ἢ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἵππον της νὰ διέλθῃ αὐτὸ ἡσύχως, ἐπροτίμα νὰ τὸ ὑπερπηδᾷ μαστίζουσα ζωηρῶς το ὑποζύγιόν της καὶ ἐκπέμπουσα μικρὰς κραυγὰς τρόμου.

Οὐδὲν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὡραιότερον καὶ χαριέστερον τῆς σκιαγραφίας τῆς περικαλλεστάτης ταύτης κόρης.

Ἁπλούστατον ἐξ ἐριούχου περικόρμιον κατασκευασθὲν ὑπὸ χειρῶν ἐπιτηδειοτάτου ράπτου καὶ προσαρμοζόμενον θαυμασίως ἐπὶ τοῦ σώματός της ἀνεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν πλαστικότητα αὐτοῦ Μικρὸς πῖλος μέλας ὡς τὸ ἔνδυμά της ἦτο ὑπερηφάνως τοποθετημένος ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης της. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου στάσις αὐτῆς ἦτο λίαν ὑπερήφανος καὶ ἄνετος ἐνταυτῷ, διότι εἶχε τὴν συναίσθησιν ὅτι ἦτο ἱππεύτρια πρώτης τάξεως.

Εἰς δεδομένην τινὰ στιγμὴν ἐστράφη μὴ ἀκούουσα πλέον βήματα ὄπισθέν της.

Ὁ ξένος ἐν τούτοις ἦτο πλησίον αὐτῆς, τόσῳ πλησίον μάλιστα, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον δὲν προσεπάθησεν οὗτος νὰ ἀποκρύψῃ, διότι οὐδόλως ἀνέμενε νὰ συλληφθῇ οὕτω ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἀμφότεροι, ὅτε τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν, ἠρυθρίασαν συγχρόνως, ἀλλ' ἡ Θηρεσία μολονότι ἀρκούντως τεταραγμένη ἠσθάνετο ἑαυτὴν λίαν εὐτυχῆ.

Μέτ' ὀλίγον, ὡς εἶχεν αὕτη πρρείπει, ἔφθασαν εἰς τὸ Ροσεμπέλ.

Εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ ἵππος της ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἀποκέντρου τινὸς μικρᾶς αὐλῆς ὁ ἱπποκόμος της, ὅστις ἀνεγνώρισε τὴν ἔλευσιν τῆς νεαρᾶς του κυρίας προσέδραμεν.

Ἀφίππευσεν αὕτη καὶ καθ' ὃν χρόνον ὁ ὑπηρέτης ἀπεμακρύνετο μετὰ τοῦ ἵππου μὴ ἐνθυμούμενος πλέον ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ὁ ξένος τῷ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι δηλ. διηυθύνετο εἰς τὸ Ροσεμπέλ καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν θὰ ἀνεμένετο ἐκεῖ, εἶπεν αὐτῷ:

— Θὰ παρακαλέσω τὴν μητέρα νὰ διατάξῃ νὰ σᾶς ὁδηγήσωσιν εἰς δωμάτιόν τι τοῦ πύργου ὅπου θὰ δυνηθῆτε νὰ ἀλλάξητε τὰ ἐνδύματά σας.

Ἐπεκλίθη καὶ ἀπήντησε μεθ' ὅλης τῆς προτέρας αὐτοῦ ψυχρότητος.

(Ἀκολουθεῖ)